

De drie GODDELIJKE deugden

Tijdschrift van de heemkundekring
NICOLAUS POPPELIUS
van Ravels, Weelde en Poppel

Derde jaargang - Verschijnt driemaandelijks

Nr. 9 - 15 september '98

HEEMKUNDEKRING NICOLAUS POPPELIUS

Postadres en Museum: Torenstraat 12, 2381 Weelde

Rekeningnummer: 733-3522204-67

Abonnement Tijdschrift + Lidgeld Heemkundekring: 600 frank

BESTUUR:

Voorzitter: L. Woestenburger, Beatrijs van Nazarethlaan 2, 2382 Poppel	656993
Secretaris: R. Verheyen, Welvaartstraat 14, 2300 Turnhout	421839
Penningmeester: A. Luyten, Berkenlaan 91, 2380 Ravels	658346
Leden: J. Nooyens, Overbroek 15B, 2382 Poppel	658636
L. Schats, Zandoerleseweg 5, 5511 AA Knegsel	040/2053276
F. Slegers, Steenweg op Weelde 60, 2382 Poppel	655751
P. Van Baelen, Weeldestraat 35, 2381 Weelde	655161
L. van den Berk, Mierdsedijk 111, 2382 Poppel	656954
A. Van Gils, Klein Ravels 109, 2380 Ravels	655258
M. Van Gorp, Grote Baan 97, 2380 Ravels	656905
M. Vermeeren, De Meerkens 10, 2382 Poppel	658838
M. Vloemans, Turnhoutseweg 2, 2381 Weelde	655156

REDACTIELEDEN:

L. Schats, Zandoerleseweg 5, 5511 AA Knegsel (Nederland)
F. Slegers, Steenweg op Weelde 60, 2382 Poppel
J. Nooyens, Overbroek 15B, 2382 Poppel
M. Vermeeren, De Meerkens 10, 2382 Poppel
L. Woestenburger, Beatrijslaan van Nazarethlaan 2, 2382 Poppel

LAY-OUT EN REDACTIEADRES:

M. Vermeeren, De Meerkens 10, 2382 Poppel

VOORRADIGE PUBLICATIES:

Jaargang 1 "De Drie Goddelijke Deugden": 400 frank
Jaargang 2 "De Drie Goddelijke Deugden": 400 frank
De Drie van het Noorden: 200 frank
Ravels in Lief en Leed: 400 frank
Ontwerp omslag: ARTI-LINE Beerse
ISBN: D/1996/4081/1

Inhoudsopgave

1. Het Schatshoekje	blz.1
2. Van Pieren, Bokken en Krombeenders	blz.3
3. De Koninklijke Fanfare "De Verenigde Vrienden" uit Poppel	blz.6
4. Sint-Jan van Weelde-Straat tussen 1896 en 1951	blz.19
5. Ravels, Weelde en Poppel: "Toen en Nu"	blz.22
6. Het geslacht Van der Steen	blz.25
7. Herkent u ze nog? Oude klasfoto's van Ravels	blz.30

HET SCHATSHOEKJE (3)

door Louis Schats

Het kan de amateur-genealoog overkomen, dat zijn naartig spuurwerk in archieven meer vragen oplevert dan antwoorden.

In de 17e eeuw duiken in de Weeldse archieven schats-toponiemen op, die in de Meir gelokaliseerd kunnen worden. Ongetwijfeld zijn die te herleiden tot de familienaam Schats, want de familie is dan al bijna twee eeuwen in de Meir gesetteld (zie Schatshoekje 1). Maar wat te denken van Schats-toponiemen die reeds in Weelde-Poppel opduiken vóórdát Aert Schats zich omstreeks 1500 in Weelde vestigt?

De scatacker

In 1452 is er in Weelde sprake van een *stuck erfs geheiten den scatacker houdende omtrent acht lopensaet luttel myn of meer, liggende tusschen erve wijlen Cathelijne Smolders, toehorend mettertijt Janne fyers ende metter ander zijden oesten aen den molenwech* (Archief Abdij Korsendonk nr. 178, schepenbrief Weelde 1452, Bisschoppelijk Archief Antwerpen). Met deze "Scatacker" wordt zeer waarschijnlijk een andere akker bedoeld dan met de "schatstacker" die in de 17e eeuw in de Meir te vinden is (zie Schatshoekje 1). In ieder geval is in 1452 van een familie Schats te Weelde nog geen sprake.

De Scatputte

In 1331 werden de gemeenten van Esbeek (Hilvarenbeek), de Mierden en Weelde afgegrensd *usque Scatputte ab illo loco usque Tulden after Decker Steetenputte, ab illo supra Coevoert* (D.Th. Enklaar, Gemeene gronden in Noord-Brabant in de middeleeuwen, Utrecht 1941). In 1405 duiken "de schatputten" op in een proces tussen Esbeek, de Mierde en Weelde over het gebruik van de "gemeene gronden".

Volgens Leo Adriaenssen zal het oorspronkelijke toponiem het enkelvoudige "Schatputte" zijn geweest. "De Schatput" was een zogenaamde paalput, dat is een plaats waar een grenspaal (grote steen) werd geplaatst. De "Schatputte" was de meest zuidwestelijke punt van de oude gemeent van Hilvarenbeek. Thans moet dat punt gezocht worden op het landgoed "De Utrecht", precies op de grens tussen België en Nederland en tussen de gemeenten Hilvarenbeek en Hooge en Lage Mierde.

De betekenis van "Schat"

De "Schatputte" roept vragen op. Om te beginnen: wat is de betekenis van "schat" in deze samenstelling? Heeft het met een schat te maken of moet de oorspronkelijke betekenis gezocht worden in schit of scheit, woorden die de betekenis hebben van afscheiding. Of is schat ontstaan uit schut of schot. Schot (schoot) is de plaats waar het vee wordt geschut. Uit de woorden schot en schut zijn de familienamen Schots en Schuts ontstaan. Ligt in het Poppels-Weeldse dialect de klank schat zo dicht bij schit, scheit, schot of schut, dat schat in "schatputte" hierop moet worden teruggevoerd?

Een verband tussen Scatputte en Schats?

"De zeldzaamheid van zowel de familienaam als het toponiem Schats maken het zo goed als zeker dat de in 1331 vermelde "Scatputte" met de familie uitstaande heeft", aldus Leo Adriaenssen. De familienaam Schats zou dan in Weelde-Poppel ontstaan moeten zijn en Aert Schats zou dan oorspronkelijk van Weelde of Poppel komen. Vóóordat zijn naam opduikt is er echter geen spoor van de familienaam Schats in Poppel of Weelde te vinden. En als de naam Aert Schats omstreeks 1500 opduikt, wordt de naam Schats steeds consequent gebruikt, zowel voor hem als zijn kinderen en kleinkinderen. Ik ben dan geneigd te denken: de familienaam was op dat moment al nadrukkelijk in gebruik en dus zouden er vóór Aert Schats toch al sporen van een familienaam Schats in Weelde of Poppel te vinden moeten zijn.

Schots

Om de verwarring nog wat groter te maken, kan ik nog melden dat in 1724 ook een familie Schots in Ravels opdrukt. De stamvader is Petrus Schots, afkomstig van Hooge Mierde. Hij is de voorvader van een lange reeks Schotsjes in zowel Ravels als Weelde. Lichtelijk wanhopig word je, als je ontdekt dat in de archieven van Weelde-Ravels nogal eens een verschrijving voorkomt voor Schots. Er wordt dan Schats geschreven terwijl het dan heel duidelijk Schots moet zijn. Het toppunt van genealogische wanhoop bereikte ik, toen ik ontdekte dat ook in de archieven van Bladel een Schats/Schots-verwarring voorkomt. Aan het begin van de 19e eeuw vestigt Norbertus Schats (°Weelde 7.10.1806) zich vanuit Weelde in Bladel (zie Schatshoekje 2). Op 25.5.1844 trouwt te Bladel Andries Schats met Johanna van Hoof. Ik dacht aanvankelijk aan een broer van Norbertus Schats. Maar al gauw bleek dat deze Andries Schats helemaal geen Schats was. Het was te Alphen geboren op 7.1.1806 als zoon van Adrianus Schots en Adriane Marie van Rijswijk en deze Adrianus was kleinkind van de Petrus Schots, die zich in 1724 in Ravels vestigde.

De vraag rijst echter wederom: liggen (lagen) de klanken in Schats en Schots zo dicht bij elkaar dat verwarring gemakkelijk op kon treden? Zou de "Schatputte" eigenlijk "Schotputte" zijn? Zou Aert Schats toch van Weelde komen en zou de familienaam toch een verbastering zijn van Schots? Zou de "Schotputte" de oorsprong zijn van mijn familienaam?

Tenslotte. Ten zuiden van de Mierdsedijk te Poppel en parallel daaraan, kennen we anno 1997 nog steeds het straatje met de naam Schatrijt. Deze naam zou nog herinneren aan de Schatputte. Zou de Schatrijt eigenlijk herdoopt moeten worden tot Schotrijt?

Van Pieren, Bokken en Krombeenders

Het verhaal van Jos Hermans

door Laurent Woestenburg

1944. Jos, die nu in het centrum van Poppel woont, leeft op het einde van de oorlog, samen met zijn ouders en broer Laurent, op de boerderij in de Heibraak, een deelgehucht van de Hegge. Een rustige plek, waar je ongemerkt wel wat kunt uitspoken, is die Heibraak. Rijd je over de grote baan naar Poppel, dan kun je rechts in de verte de paar huizen van dit stukje paradijs zien staan. Rijd je door de Hegge, dan schuift het links aan je voorbij. Vredig afgelegen, maar toch eigenlijk aan weerskanten nog in het zicht. Dit laatste zal voor ons verhaal van enig belang zijn. In de tijd waarin dit zich afspeelt, met name in 1944, staan er twee huizen, de boerderijen van Louis Hermans en Karel (Sjarel) Wouters. Meer niet.

De familie Hermans is al de hele oorlog actief betrokken bij de Witte Brigade. Onder meer hebben zij een post in de pilotenlijn naar het Zuiden. Op het ogenblik dat ons verhaal zich afspeelt, zijn Govert Willebrand en Henk de Boer, twee uit hun land ontvluchte Nederlanders, bij de familie Hermans ondergebracht. Achter de boerderij staat een in deze tijd zeer populaire soort veldschuur. Ze heeft de vorm van een paraplu en is met stro bedekt. Aan een lange paal kun je met een takelsysteem het parapluvormige dak opkrikken. Eronder wordt ongedorsen graan opgestapeld. De ruimte tussen het dakje en het gestapelde graan is een ideaal nachtverblijf. Daar logeren de beide Nederlanders al een paar weken. Overdag moeten zij zich ophouden in het struikgewas in de omgeving. Het klimmen en dalen naar en van hun nachtelijk schuiloord gebeurt met behulp van zelen. Dat moet bijzonder omzichtig gebeuren, want ze kunnen gemakkelijk gezien worden vanuit de Hegge. Op een goeie dag bengelen ze weer aan zo'n zeel. Net op dat ogenblik komt een Duitse patrouille in de buurt. De Duitsers zien het duo bengelen, stormen er op af in de overtuiging dat het hier om verdoken vijanden gaat. Govert, rad van tong en met zijn goede kennis van het Duits, weet zich eruit te praten. Beiden zijn immers "op de vlucht voor de Engelsen!" Zij sluiten zich aan bij de groep Weeldenaren van de Witte Brigade.

4 oktober 1944. Er begint schot te komen in de oorlog. De Duitse soldaten krijgen het benauwd en beginnen stilaan aan de aftocht. Hier en daar blijft nog een nest met wezelbange "moffen" over. Meestal zitten die verscholen in het struikgewas dat dan nog welig tiert in onze contreien. Enkele leden van de Witte Brigade van Weelde, de beide Nederlanders inclusief, zitten bij bakker Henri Van Gils in Weelde-Straat achter een pint bier duchtig te discussiëren over het nakend einde van de bezetting, wanneer plots Jef Woestenburg uit de Hegge komt aangefietst met de boodschap dat in de Hegge nog enkele Duitsers zijn opgemerkt. Ze localiseren is niet moeilijk. Een paar honderd meter voor Den Hoek staat een eenzame stal van Kees Van de Pol (Kees van Vinuzen). Daarachter heb je De Winkels met het Winkelheike, veilig omgeven door heggen en lover. Daarachter loopt de Straatseloop. Over die kreek kom je eerst op een wei en dan op vers omgeploegd land. Even verderop, achter de boerderij van Jefke Van der Moeren, zitten de Duitsers uit te kijken naar mogelijk onraad. Een

zeven-, achttal mannen van de Witte Brigade, ook de Nederlanders, trekken er overmoedig naartoe in de stellige overtuiging dat zij die laatste eenlingen wel te pakken kunnen krijgen. Onderweg komen zij Julia Willems tegen die zich per fiets rept om de mannen van de Witte Brigade te melden, dat in de Overheide ook nog Duitsers zich ophouden. Zij sluipen echter verder door de loop om hun eerste doel te realiseren en bereiken het omgeploegde land. Vlakbij is er een gracht. Jos kruipt behoedzaam op de eerste, wat hoger opgeploegde snede. Vlak bij hem zijn Govert en Henk. Plots doorkerven mitrailleursschoten snerpnd de lucht. Hevig opgeschrikt voelt Jos kogels onder zich door de grond boren. In een panische angst ziet hij de dood voor ogen, maar een luide gil brengt hem tot bewustzijn. Henk die achter hem nog in de ploegvoor zit, heeft de kogels in zijn lichaam gekregen. Nog een paar woorden uit zijn vertrokken mond betekenen het definitieve afscheid van Henk de Boer. Hij sterft ter plaatse. Op twee na vluchten de anderen langs de gracht en verder de loop weg richting Weelde-Straat. Alleen Jos en Govert blijven over en vallen in de klauwen van de Duitsers. Jammer genoeg heeft Henk zelf met een Duitse revolver die hij in zijn bezit had, nog teruggeschoten. Daarom stuiten de verhalen van Jos dat hij op weg is om de paarden te drinken te geven en van Govert, die stelt dat hij voor de Engelsen gevlucht is, op Duits ongeloof. Zij moeten mee. Niet beducht voor de Duitsers, wier taal hij vloeiend spreekt, gaat Govert onderweg de discussie aan over wie de oorlog zal winnen. Govert geeft hen geen schijn van kans. Maar replikeren zij, Duitsland beschikt nog over een uiterst geheim wapen, dat zal ingezet worden, zodra dat nodig blijkt. Hiermee bedoelen zij de V-bommen. "Ik ben gevlucht omdat ik alleen maar voor mijn eigen land wil strijden en als u er niet ook zo over denkt, dan moet u uw pluimje uittrekken en niet langer de officier uithangen" weet Govert de officier te overtuigen.

Onder de leiding van de officier gaat het nu richting Nederland. Zij trekken langs het Schoot. In een bos wordt even rust genomen, voldoende voor Jos om de namenlijst van de leden van de Witte Brigade die hij nog steeds op zak heeft, stiekem onder het mos te duwen. Dit betekent voor hem toch al een kleine verlichting. Dan trekken ze de bossen van de Overheide in, zwenken naar links en bereiken de Boerenbond te Poppel. Plots wordt het ijsig stil, want wat zien zij in de verte? ... Engelse tanks! In de harten van de twee gevangenen groeit hoop, maar voor de Duitsers betekent dit een moment van grote angst. Er wordt overlegd. "Zullen we de twee maar fusilleren? Of is opknopen een betere oplossing?" Doodschieten zou betekenen dat ze zichzelf verraden. Opknopen is ook niet zo eenvoudig. En zullen de Duitse soldaten dan veilig hun weg vinden om aan de Engelsen te ontsnappen? Uiteindelijk beslist men hen maar verder mee te nemen. Zij zullen immers de streek beter kennen en een ontsnappingsroute weten te vinden om veilig in Nederland te geraken. Zo besloten, zo gedaan. Jos moet een "Panzerfaust" (een wapen om tanks mee te beschieten) dragen. En de weg wordt voortgezet, richting Tilburg.

In de buurt van die stad aangekomen, worden zij ondergebracht in de schuur van een boerderij. Bang om zijn bezittingen kwijt te spelen, bedenkt Jos een smoes. Hij veinst naar het toilet te moeten gaan, ziet met een glimp de boerenknecht en informeert hem over zijn plan. Dat bestaat erin zijn portefeuille en zijn horloge te verbergen onder het stro in de schuur, achter het lage muurtje, dicht bij een steunpaal. (Als alles achter de rug is, haalt Jos die zaken later weer op).

De dag erna worden zij naar Tilburg zelf gebracht. Daar wordt een zaal bij een café hun nieuwe onderkomen. Behalve een biljart is er niets dan stro te bespeuren. Daarop logeren immers de Duitse soldaten. Onder de leiding van de Ortskommandant wordt beraadslaagd wat het lot van de Belg en de Nederlander zal zijn. Tot hun grote vreugde valt de beslissing om

hen vrij te laten. Kennelijk heerst toch de schrik, dat de geallieerden niet ver meer af zijn. Dan begint voor het duo een nieuwe tocht, terug naar België. Via Goirle trekken zij naar Nieuwkerk. Zij horen in de verte kanongeschut, vertrouwen de situatie niet en kloppen aan bij de boerderij van de familie Van Dun. De deur is afgesloten met een ketting. Uit vrees voor wat hen kan overkomen, durven de bewoners de deur niet openen nadat zij gehoord hebben dat het om twee vluchtelingen gaat die uit de handen van de Duitsers zijn losgekomen. Dan maar verder op stap. In de boerderij van Frans Heykants hebben zij meer geluk. Daar is gisteren een kalf doodgeschoten. Aan tafel is ruimte voor velen en zij zijn dus ook hartelijk welkom op het kalfsfestijn. Opgeschrikt door hevig wapengedonder vlucht het hele gezelschap de schuilkelder in. En jawel hoor, kort erna staan er soldaten voor de ingang. Iedereen moet eruit komen en gecontroleerd worden op het bezit van wapens. Gelukkig zijn het Engelse soldaten. En dat betekent voor de twee vluchtelingen een hele opluchting.

Via Aarle, waar het eerste bekende gezicht dat van Jos Van de Pol uit de Hegge is, stappen ze welgemoed richting Weelde-Hegge. Op die terugweg moeten ze toch nog de neerkomende kanonkogels trotseren die uitgerekend ... in de Hegge werden afgeschoten door de geallieerden.

De gebroeders Laurent en Jos Hermans, beiden zeer actief in het verzet tijdens de tweede wereldoorlog

De Koninklijke Fanfare "De Verenigde Vrienden" uit Poppel (4)

door Frans Slegers

..... en de gouden bruiloften in het dorp

Zoals we schreven in het voorwoord bij de artikelenreeks over de fanfare van Poppel is deze muziekmaatschappij al meer dan 100 jaar bereid gevonden om de openbare feesten in de gemeente (is nu dorpsgemeenschap) op te luisteren. De meeste van deze feesten betreffen gouden bruiloften. Hoeveel? Ik zou het niet kunnen zeggen. Maar na de Tweede Wereldoorlog alleen waren er reeds meer dan honderd gouden bruiloften en meestal kwam de fanfare erbij te pas om aan het gebeuren een feestelijk karakter te geven.

De eerste gouden bruiloft waarvan sprake in de archieven van de fanfare was die van Jan Creten, geboren te Oevel op 26/1/1819, gehuwd met Wilhelmina Elisen en overleden te Poppel op 23/11/1916. Ze vierden hun gouden bruiloft rond 1905. (In de archieven van de gemeente Poppel staat geen huwelijksdatum vermeld!)

Van beroep was Jan herbergier en kasseilegger. Hij heeft in 1853 de eerste verharde weg van Turnhout naar Poppel helpen aanleggen en kon er zich dus op beroemen die afstand gebukt achteruitgaand te hebben afgelegd, iets wat er niet zovelen kunnen zeggen. Hij was de vader van Trees Creten (Poppel 1877- Oosthoven 1953), die de oudere generatie nog gekend heeft als de baker (baakster) te Poppel, die gedurende 49 jaar alle kindjes in Poppel "gevangen" heeft, nl. tot op het ogenblik dat een gediplomeerde vroedvrouw haar taak overnam. Haar broer Pieter, geboren te Poppel op 21/10/1873, werd evenals zijn vader kasseilegger.

Een tweede gouden bruiloft was die van de grosse-caissedragers Nelis Moeskops en Anna Maria Jonkers op 20/4/1919. Verder zijn ons van tussen de twee oorlogen nog bekend:

- Govertje Colen en Joanna Snels: 15/4/1927
- Wouter Woestenburg-Smeekens: 27/6/1928
- Charel Van de Pol-Willemse M.J.: 28/4/1928

Maar de gouden bruiloft, die waarschijnlijk wel het meest gevierd werd door de dorpsgemeenschap was die van Jan Jonkers en Mieke Timmermans op 4/11/1938. In de namiddag trok er een prachtige stoet uit, die taferelen uit het leven van het gouden paar uitbeelde. Gans het dorp werkte eraan mee. Op ieder gehucht werd er een wagen gemaakt en 's avonds was er vuurwerk. De fanfare, gezeten op de fonkelnieuwe mooi versierde vrachtauto van Aloys Van Hees (Wies Pieten), die meereed in de stoet, luisterde de feestvreugde op met vrolijke marsmuziek (waaronder "Schelde Vrij") en tussendoor bracht Jaan Pieten enkele nummers ten gehore op zijn viool! Gans het dorp was in feest.

Jan Jonkers en Mieke Timmermans en hun gezin op de dag van hun gouden bruiloft (4/11/1938). Achterste rij van links naar rechts: Henri, Adriaan, Flora, Fien, Marie en Lowie Jonkers. Voorste rij: Liza, het gouden paar, Trien Jonkers. Hieronder volgen enkele beelden uit de stoet.

Ruiters openen de stoet

De huwelijksboot: voerman: Lowie Bosmans, bruidegom (met hoge hoed): kapper Piet Smeekens

Hun trouwboek: voerman: Henri Van Gestel (Rie van Betjes), op de bok: Virginie Hendriks (met teugels) en Regina Van Gestel

Stro snijden: een boerenvak

De pompiers van Poppel op hun brandspuit spotten erop los. Rechtstaande op de wagen herkennen we Jos Keyzers (voorlaatste) en Jef De Jongh (laatste). De foto is genomen voor het café van Fien Keyzers. Voor de deur bemerken we de waardin (met witte schort) en naast haar (met witte vest) haar broer Fons, toen nog ongehuwd en wonende boven de poort tussen haar en haar schoonbroer Lowie Van Vlasselaer (nu De Boer en Partners Immobiliën). De man van Fien, Henri Van Beurden, was reeds overleden. Hij verongelukte het jaar daarvoor tijdens het feest van de Sint-Sebastiaansgilde door boven uit het raam van de verdieping te vallen. Bekijk het gelegenheidsgedicht: Wij samen Fien en Fons, wij zeide (n) onder ons, wij doen zeker mee, aan 't vieren van de jubilé(e)

De wagen van de "ziekenkas". De CM was toen nog niet nationaal of verbondelijk gestructureerd. Plaatselijk had het ACW een eigen ziekteverzekering: "St.Jozef Noorden". Bode was vele jaren Adriaan Baeyens.

En die traditie van feestvieren werd voortgezet na de Tweede Wereldoorlog, te beginnen met Gust Verwimp en Mieke Loffers op 19/8/1946, alhoewel de fanfare toen nog niet heropgericht was. Maar dat was wel het geval vanaf de volgende, zijnde die van Jan Poppeliers en Mieke Coppens op 4/11/1947, van Lowieke Timmermans en Mieke Cuypers op 4/1/1948 en van Toontje Hendriks en Meintje Woestenburg op 29/1/1959.

Gouden bruiloft Jan Poppeliers-Coppens (4/11/1947). Van links naar rechts: Herman Haagen, Mieke Coppens, Jos Haagen, Jan Poppeliers sr., Jan Poppeliers jr. (nauwelijks zichtbaar), Elisa Poppeliers (met grote hoed), Adrianus Hendriks, Marie Ruts, Maria Poppeliers, Stina Poppeliers, Marie-José Hendriks, Stina Hendriks, Jacqueline Wittox.

Een wagen uit de stoet voor het gouden paar Jan Poppeliers-Coppens. Voerman was Lowie Jonkers. Bemerkt in de verte de kerktoeren van Poppel zonder spits. Wat daarvan nog overgeschoten was na de beschieting op dinsdag 3/10/1944 werd door Theophiel Van Haeren vakkundig verwijderd.

Bij Lowieke Timmermans-Cuyppers bv. besloot de fanfare - die zoals gewoonlijk reeds 's morgens al present was om de jubilarissen naar de kerk te brengen en nadien naar de parochiezaal trok waar de receptie van de gemeente plaats had en die 's namiddags weer op post was om de stoet op te luisteren - 's avonds nog eens een serenade te brengen aan de jubilarissen in hun aan de voorgevel mooi verlichte woning. Zo maar.

Netjes achter elkaar trokken de muzikanten langs de voordeur binnen en zonder te stoppen al blazend langs de achterdeur weer buiten, terug naar het dorp, naar de feestvierende gemeenschap. De familie, die juist aan tafel zat, keek wel wat verrast op, maar was toch erg ingenomen met dit onverwachte bezoek.

Bij de gouden bruiloft van Adriaan Van Rooy-Meeuwsen (Jaan Pak) op 19/4/1954 was gans de weg overspannen met honderden elektrische lampjes in allerlei kleuren, zodat 's avonds de Rieberghsstraat (nu Beekseweg) een feeërieke aanblik bood. Dat was ook het geval bij Fik Haagen-Bax op 16/5/1954 in Hulsel, maar bij Frans (Suske) Van der Steen-Van Iersel op 15/9/1957 in de Heide (nu Mierdsedijk) was er dan 's avonds weer prachtig vuurwerk. Verlichting was er ook bij Jef en Trientje Van de Pol-Dierckx (6/10/1962) op Aarledijk, bij Fik en Trien Cooremans-Jonkers (19/7/1964) op de Tilburgseweg en bij nog zovele anderen.

Adriaan Van Rooy en zijn echtgenote vierden hun gouden bruiloft op 19/4/1954. Twee van hun kleinkinderen, Thea (l) en Jeanne (r) Van Rooy dragen het mandje met bloemen.

1910

Gemeente POPPEL

1960

FEESTPROGRAMMA

ter gelegenheid van de GROOTSE VIERING
der GOUDEN BRUILOFT van

Aloïs Schellekens - Van der Voort

op 18 en 19 april 1960

PROGRAMMA

Maandag 18 april (tweede Paasdag) :

- Te 10 h — Plechtige dankmis. De jubilarissen en hun familie worden aan huis afgehaald door de fanfare.
- Te 11 h — Receptie in de gemeentesaal. Overhandiging van het gebruikelijk geschenk door het gemeentebestuur.
- Te 7 h — Serenade door de fanfare.
- 's Avonds Prachtige verlichting en dansfeest.

Dinsdag 19 april :

- Te 8 h — Concert door de fanfare, dankbaar aangeboden aan haar Oud-Voorzitter.
- 's Avonds nogmaals bal en verlichting.

Drukk. F. & J. De Kinderen. Ravels.

Feestprogramma gouden bruiloft A.Schellekens-Van der Voort M. (18/4/1960)

Vanaf Adriaan Van Rooy-Meeuwsen werden niet alleen de jubilarissen per auto naar de kerk gebracht, maar gans de familie. Het was de taak van het feestcomité voor de nodige auto's te zorgen. Maar bij Jef en Trientje Van de Pol-Dierckx, met hun op dat ogenblik 86 kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen, bracht dat wel wat problemen mee voor het feestcomité om de nodige wagens bijeen te krijgen.

In 1962 beschikte elk gezin nl. nog niet over een auto en dus moest men half Poppel afrijden om de nodige voertuigen bijeen te krijgen! Hoeveel nakomelingen zouden Jef en Trientje nu wel hebben?

Zo'n dorpsfeest bleef niet beperkt tot één dag. Gewoonlijk waren er wel twee dagen mee gemoeid. Het gebuurte ruimde wel ergens een schuur leeg of zorgde voor een danstent die door hen werd uitgebaat en van de winst volgde later een gezellig geburenfeest. Bij smid Henri Aarts en Anna Van de Lisdonk (15/4/1963) was er, naast de verlichting op straat, bal in alle cafés en bij Frans en Liza Van der Steen-Van Iersel werd een lokaal van de Sint-Isidorushoeve voor de gelegenheid vrijgemaakt.

Veel werk werd er toen ook gemaakt van de versiering. Een "arc", het Franse woord voor boog, (we denken aan "arc-en-ciel" = regenboog en "l'arc de triomphe" = de triomfboog van Parijs) werd geplaatst bij het verlaten van de eigendom, aan de kerk, maar ook op andere plaatsen, o.a. aan het gemeentehuis over de Dorpsstraat heen, als de feestelingen van de Tilburgseweg, Maarle of Hulsel moesten komen, of langs de andere kant van het gemeentehuis als zij de Mierdsedijk of de Krommendijk bewoonden.

Toen het vrachtwagenverkeer echter begon toe te nemen, maar vooral toen de vrachtwagens steeds maar groter en groter werden en vooral steeds hoger geladen kwam er uit oogpunt van verkeersveiligheid van de overheid verbod om de weg nog te overbruggen. Men beperkte zich dan tot twee versierde pijlers rechts en links van de weg. Maar dat heeft niet zo lang geduurd. Na korte tijd werden die pijlers weggelaten.

De weg naar de kerk werd - althans gedeeltelijk - afgezoomd met dennenboompjes. Om ze te plaatsen werd gedurende vele jaren in het centrum van het dorp een plavei van het trottoir uitgestoken en werd buiten het centrum op regelmatige afstanden een putje gegraven - een lastig karwei! - om de boompjes in te plaatsen. Tot men op het idee kwam, nog niet zo heel lang geleden, de boompjes te plaatsen in grote potten (bussen) gevuld met zand.

Ze konden dan versierd worden ergens in een boerenschuur (in plaats van ter plaatse op de vroege, soms natte, soms frisse feestmorgen), op een boerenwagen gezet en een uurtje voor de aanvang van de plechtigheid ter plaatse gebracht.

Het viel echter de laatste tijd iedereen op dat de dennenboompjes steeds schraler en schraler, steeds ijler en ijler werden. Omdat er elk jaar steeds meer en meer boompjes nodig waren, wegens de toename van gouden bruiloften en andere dorpsfeesten was de overheid, gemeentebestuur en bosbeheer, niet meer zo enthousiast om hiaraan telkens een hoeveelheid van haar mooiste jonge boompjes op te offeren.

Het feestcomité zocht dan ook naar een alternatief. Dit kwam er met de gouden bruiloft van Jos Hermans en Mit Schellekens op 13/7/1996. Een vernuftig gevonden en gemakkelijk om

mee te werken aantal palen die precies passen in de roosters van de riolen, zodat geen plaveien op de stoep meer moeten uitgestoken worden. Ze zijn gemakkelijk op te bergen, kunnen hergebruikt worden en - uiteraard tegen vergoeding - uitgeleend worden aan feestcomités in andere dorpen (is reeds gebeurd) zodat een gedeelte van de gemaakte kosten kan gerecupereerd worden. Maar hoe mooi en praktisch ook, met de intrede van deze palen is toch een stukje van het oude Kempische eigen verdwenen.

Ook het maken van de versiering zelf is er met de tijd niet op vooruitgegaan, laten we eerlijk zijn. Vroeger werden grote hoeveelheden "echte" (!) roosjes gemaakt van crêpepapier en papieren kettingen die de dennenboompjes met elkaar verbonden. Dat kan nu niet meer, tenminste niet meer in die hoeveelheid van vroeger. Niet dat men niet meer wil "knippen" voor de jubilarissen. Integendeel men doet het nog steeds, niet alleen uit geburenplicht, maar ook uit sympathie voor de gouden paren. Maar men heeft doodgewoon geen tijd meer.

Eigenlijk begon het al met de opkomst van de TV. Toen er nog maar enkele toestellen stonden in ons dorp, zaten op bepaalde avonden de huiskamers van de bezitters ervan vol met geburen en het vertrekje achter de gelagzaal van Wies Pieten was gevuld met vaste en toevallige klanten die kwamen kijken naar "Schipper naast Mathilde". Nu zijn het "Familie" en "Wittekerke" die sommigen aan het scherm gekluisterd houden, terwijl anderen het houden bij "Mooi en Meedogenloos, Baywatch, Afrit Negen", enz.

Wie aan het knopje draait vindt heel de avond ergens wel wat naar zijn gading. En de jongeren? Die moeten huiswerk maken en studeren, wat vroeger niet het geval was. En in hun schaarse vrije tijd gaan ze liever sporten: jazzballet, turnen, judo, aerobic, zwemmen, zaalvoetbal, squashen, tennissen, het kan voort allemaal en met de weekends staat er bij de meesten wel wat anders op het programma.

Vroeger waren de meeste vrouwen erop uit om te kunnen gaan knippen. Al het nieuws van het gehele dorp werd op die avonden opgehaald en er kon zo heerlijk geroddeld worden! En soms werd er door een getrouwde vrouw in bedekte termen wel iets gefluisterd tegen haar buurvrouw dat eigenlijk niet bestemd was voor jonge meisjes, maar die spitsten dan wel hun oortjes. Och, het was zo fijn er te kunnen bijzijn, maar intussen werd er toch veel geknipt!

Het programma voor een gouden bruiloft zag er tot begin de jaren vijftig zo uit:

1. Om 10 u. plechtige dankmis in de kerk. De jubilarissen en hun familie worden aan huis afgehaald door de fanfare.
2. Na de mis receptie in de parochiezaal. (Vanaf 15/9/1956 was dat in de gemeentenzaal, toen nieuw gebouwd). Die receptie werd gegeven door het gemeentebestuur. De fanfare bracht het gehele gezelschap erheen en nadien de jubilarissen en hun familie ook weer naar huis.
3. Om 14 u. vertrek van een folkloristische stoet waarin gebeurtenissen uit het leven van de feestelingen werden uitgebeeld. De fanfare opent de stoet.

Het was met de gouden bruiloft van Antoon Hendrikx en Wilhelmina Woestenburg op 29 januari 1951 dat voor de laatste keer een stoet uittrok.

PROGRAMMA:

1. Om 10 uur plechtige dankmis in de kerk. — De Jubilarissen en familie worden aan huis afgehaald door de fanfare.
2. Om 11 uur receptie in de parochiezaal. — Overhandiging van het gebruikelijk geschenk door het gemeentebestuur.
3. Om 2 uur stipt prachtige optocht.
Vorming van de stoet op de Weeldse weg. Te 2 uur vertrek langs Dorp, Tilburgse Weg, Trier, Pastorijstraat, Dorp, Steenweg Weelde tot aan het huis van de Jubilarissen.

Volgorde van de stoet:

1. Ruiters B.J.B.
2. De Loteling.
3. Hondenclub.
4. Patatfool en verdwenen rijstap.
5. Sint Sebastiaansgilde.
Sint Jorisgilde.
6. Verhuus van Aarle naar de Vond.
7. Oudstrijders.
8. Oprichting van de Veeboad.
9. Kerkmeesterschap.
10. Fanfare.
11. Kaartspelers.
12. De Wederopbouw.
13. B.J.B.-meisjes.
14. De gedecoreerde moeders.
15. Geschenk van de geburen.
16. Jubilarissen en familie.
17. Gemeenteraad en Kerkraad.
18. Feestcommissie.

N.B. Groep 19. Het pompierscorps zal de ordedienst verzekeren.

Gouden Bruiloftslied

Wijze: Aan het Noordaestrand.

Hij heeft alhier zijn leven lang gestreden.
Zijn boerendorp ligt aan de Noorderkant.
Hij won zijn brood en heeft er bij geleden;
Toch is zijn leus: mijn rijkdom is het land.

Refrein:

Waar hij leefde, werkte, zwoegde dag en nacht,
Waar zijn vrouwe steeds op man en kinderen wacht,
Waar de vogels kwelen, boven 't werk gedruls,
Daar is hij geboren, daar voelt hij zich thuis
Aan de haard gezeten, werkte ze met vlijt.
Voor 't gezin te zorgen, 't vreugde hen altijd.

Toontje moest voor legerdienst gaan loten.
Het lot was hoog en hij moest weg van huis.
Hij vroeg zijn lief: «Gij zult mij niet verstoppen,
Ik kom dra weer, wij bouwen dan een huis».

Refrein: Waar.....

Ze zijn getrouwd en vele kinderen kwamen
Het leven was voor hen altijd geen vreugd
En met zijn tweetjes wisten zij te sparen
Steeds hogerop in eenvoud en in deugd.

Refrein: Waar.....

Als flinke boer werd Toontje uitverkoren
In Kerkeraad en bij de boerenstand.
Zijn vrouw was fier en liet zich niet bekoren
Al schreef men ook uit 't verre vreemde land.

Refrein: Waar.....

Wij vragen God dat Hij U moge sparen
Tot vreugde van 't dorp en ook van gans de Vond.
En dat U nog, moogt leven vele jaren
Dat roepen wij U toe, uit volle mond.

Refrein: Waar.....

Programma, volgorde van de stoet en gouden bruiloftslied Antoon Hendrikx-
Woestenburger Wilhelmina (29/1/1951)

Waren alle onderdelen van zo'n stoet misschien wel geen kunstwerken, dan leerden ze ons toch heel wat over de gebruiken en de levenswijze van onze bevolking in de - op dat ogenblik - voorbije vijftig jaren. Zo zien we bv. dat Toontje Hendriks als 20-jarige nog naar Arendonk moest voor de militieloting en dat hij later een voornamende rol speelde in de oprichting van de Veebond van Poppel (Moet eigenlijk zijn "Veehoudersbond"!). Het blijkt ook dat Toontje lange tijd lid en later voorzitter is geweest van de kerkraad, dat de wederopbouw van het land en van het dorp, na de wrede oorlogsgebeurtenissen, de mensen nog intens bezig hield en dat "Meintje", zo werd Wilhelmina door de mensen genoemd, gedecoreerd was als moeder van tenminste 10 kinderen.

De gedecoreerde moeders met 10 of meer kinderen. Van links naar rechts eerste rij: Lowieke Timmermans, voorzitter B.K.G. (Bond van de Kroostrijke Gezinnen, nu B.G.J.G. Bond van de Grote en Jonge Gezinnen), Mit Laurijssens-Buyckx, Ida Vrijsen-Verhoeven, Adriana Van Gool-Keysers, Trientje Van de Pol-Dierckx, Maria Versweyveld-Diels, Marie Van Beurden-Van Rooy, Theresia Van der Voort-Bax. Tweede rij: Burgemeester Henri Ruts, pastoor Henri Bogaerts, een afgevaardigde van het gewest, Regina Devue-Leuse, Liza Van der Steen-Van Iersel, Josephine Timmermans-Van Iersel, Marie Nooyens-Verheyen, Antoon Hendriks, Petrus Van der Voort, Jef Mateusen (secretaris). Derde rij: Joke Verheyen-Heylen, Louise Mateusen-Van Gool, Leonie Primus-Van Reusel, Jo Michielsens-Laurijssens, Elisa Van Gestel-Smolders, Wilhelmina Hendriks-Woestenburg, Marie Mulders-Adriaansen.

De receptie na de mis verliep steeds op dezelfde wijze. Aan de lange tafel zaten aan de ene kant de burgemeester, geflankeerd door de twee schepenen en verder de overige raadsleden, die altijd allemaal aanwezig waren voor het gebeuren, de pastoor en de onderpastoor. Tegenover de burgemeester zaten de jubilarissen, met aan beide zijden hun kinderen en achter hen hun kleinkinderen, broers en zussen, ja de hele familie, maar ook vrienden en kennissen en allen die sympathie wilden betuigen aan het gouden paar.

Zodra men klaar was met het schenken van de erewijn en het kistje met sigaren, voor de gelegenheid "corps diplomatique", zijn ronde had gedaan, begon de burgemeester aan zijn toespraak, die natuurlijk eindigde met een heildronk op de jubilarissen en met de officiële overhandiging van het geschenk van de gemeente: de twee zetels waarin het gouden paar reeds had plaats genomen. Die zetels waren in menig gezin een welgekomen geschenk. De enige zetel die op vele plaatsen in huis stond was voor (groot)vader. (Groot) moeder had er geen. Die zat in haar "vrije!" tijd steeds aan tafel kousen te stoppen of naaiwerk te verrichten. Natuurlijk zaten de (klein) kinderen ook graag in de zetel en werd er zelfs om gevochten. Maar in vele families was het de loffelijke gewoonte dat wie in de zetel had plaatsgenomen, ongevraagd opstond en zijn plaats afstond wanneer (groot) vader binnentrad.

Die zetel had na zoveel jaren gewoonlijk heel veel geleden, was zelfs dikwijls versleten. Bij de klassieke houten modellen pulde hier en daar de vulling van de bekleding van de armleuningen wel eens uit en was het een rieten zetel - rotan zegt men tegenwoordig - dan stond hij dikwijls scheefgezakt vanwege het vele gebruik. Het geschenk van de gemeente was dus erg welkom en zeer symbolisch: "Jullie hebben nu hard genoeg gewerkt. Voortaan mogen jullie allebei rusten, elk in een zetel, aan weerszijden van de kachel!"

De zetels werden aangekocht door de feestcommissie, beurteling in een van de twee meubelzaken in Poppel. Voorwaarde was dat ze moesten geleverd worden in de zaal voor de aanvang van de receptie, zodat de jubilarissen erin konden plaats nemen. Maar de tijden veranderden. De mensen begonnen stilaan beter in hun meubels te zitten en op zekere dag vroeg een kandidaat-gouden paar of ze iets anders konden krijgen dan twee zetels, want die hadden ze al! En ja, dat kon, mits opleg van de gebeurlijke meerwaarde dan de voorziene som. Maar nu was het hek van de dam en was het meestal gedaan met het traditionele geschenk van de gemeente, de twee zetels.

Maar nu stelde zich een probleem! Moeten de jubilarissen nu tijdens de receptie plaatsnemen op een gewone stoel? Maar de oplossing werd vlug gevonden. Iemand uit de buurt van de zaal werd telkens bereid gevonden een paar van zijn zetels voor de duur van de receptie over te brengen naar de zaal.

Na de toespraak van de burgemeester volgde soms nog een toespraak en de overhandiging van een geschenk namens de geburen, maar meestal gebeurde dat 's morgens ten huize, voor het vertrek naar de kerk. En na de oprichting van de K.B.G. op 1/1/1966 deed ook voorzitter Sooi Van den Borne zijn duit in het zakje en wenste de jubilarissen proficiat namens de gepensioneerden. En dan kwam het zangkoor aan de beurt met een selectie van de mooiste liedjes uit het ruime aanbod van onze Vlaamse, maar vooral Kempische liederenschat. Maar eerst en/of laatst was er een gelegenheidsliedje ten gehore gebracht. En heel de zaal zong dan mee, want het liedje was gemaakt op de wijze van een gemakkelijke meezinger, dikwijls een actuele schlager.

Het einde van hun programma betekende ook het einde van de receptie. Tot 29 januari 1951 (A.Hendrikx-Woestenburg) moest men zich, zoals gezegd, gaan klaar maken voor de stoet. Vanaf de volgende gouden bruiloften konden de jubilarissen en hun familie dan rustig gaan feesten.

De laatste gemeentelijke receptie had denkelijk plaats met de gouden bruiloft van Vital Gijsemans "Den IJzeren" en Bertha Heremans (2/4/1982). In hun streven naar eenvormigheid in de drie deelgemeenten, schafte het gemeentebestuur van groot Ravels toen de gemeentelijke receptie van gouden bruiloften af. Voortaan zou een afvaardiging van het gemeentebestuur de jubilarissen ten huize komen feliciteren en hun een cheque als geschenk overhandigen. Met de gouden bruiloft van Emiel Heykants en Anna Van Rooy (22/4/1983) gaf het gebuurte van de Beekseweg nog een receptie in de gemeentezaal, maar daarna was het ook definitief gedaan. Trouwens, de meeste families begonnen zelf receptie te houden, meestal tussen het middagen avondfeest en niet thuis, maar in de feestzaal waar het feest plaats had. Want ook dit was veranderd: vroeger feestte men thuis in beperkte familiekring, maar stilaan verhuisde men naar een of andere feestzaal met een steeds meer uitgebreidere kennissenkring.

En de fanfare? Die brengt desgewenst nog steeds een serenade aan de jubilarissen. Gewoonlijk gebeurt dat tegen de avond op het feest. Maar het kan ook anders! Alfons Van den Ackerveken en Paulina Bols toonden op 16/9/1978 hoe fit zij nog waren en trokken vanaf hun woning aan de Weeldseweg met geheel hun familie te voet naar de kerk, voorafgegaan door de fanfare.

Gouden bruiloft Charel Van Soom-Engels (25/5/1996). De fanfare verwelkomt de jubilarissen met een serenade in de kerk.

En Charel Van Soom en Lien Engels van De Wilders wilden op 25/5/1996 in een koets, voorafgegaan door de fanfare, naar de kerk gebracht worden. Maar het goot die bewuste namiddag water, zodat de fanfare onmogelijk kon uittrekken. Toen het de laatste minuten leek over te gaan haastten de leden van de fanfare zich naar de kerk om daar het gouden paar alsnog te verrassen. Om zeker droog te staan in geval van een nieuwe regenbui stelden ze zich op in het portaal van de kerk. Ineens realiseerden ze zich dat dat eigenlijk niet de goede oplossing was, want zoals ze nu opgesteld stonden moesten de jubilarissen en hun gevolg buiten blijven staan om te luisteren (en eventueel nat te worden). Maar hoe moet het dan wel? En dan kwam de pastoor als een reddende engel: "Jongens, kom toch binnen in de kerk en werk jullie programma daar af!" En zo gebeurde. Toen de jubilarissen binnentraden werden ze nog verwelkomd door fanfaremuziek en bij het "Lang zullen ze leven!" zong heel de kerk, luid in de handen klappend, enthousiast mee. Charel en Lien hadden er zichtbaar plezier in, vooral Charel. Hij kon zelfs niet stilstaan tijdens de serenade, maar maakte sierlijke danspasjes in de middengang van de kerk! Maar danste Koning David in het Oude Testament ook niet voor de Verbondsark? De tijden veranderen en toch is er precies geen nieuws onder de zon!

Sint-Jan van Weelde-Straat tussen 1896 en 1951 (7)

door Laurent Woestenburg

In de vorige aflevering beschreven wij hoe de Sint-Janskerk werd geschilderd en opgesmukt met een nieuwe kruisweg, een hele reeks glasramen, een schilderij, enz.

Weelde en de Sint-Janskerk in 1932 in de pers

Het resultaat van de vergroting van de kapel tot kerk lokte wel commentaren uit. Pastoor Tubbax was zelf uiteraard erg gelukkig met zijn nieuwe godshuis. Daarom zinden bepaalde bijdragen in de pers hem helemaal niet. Hij schrijft daarover onomwonden, dat "in de kleine wereld waarin Weelde ligt, het edele omlaag getrokken wordt, het goede besluierd en het schone bevuild en bezwadderd". Wij vinden het de moeite om even een beeld te geven van wat de journalisten in het jaar 1932 over de opgefriste kerk van Sint-Jan (en ook over Weelde) schreven.

In De Standaard van 18 maart 1932 schreef ene juffrouw Hollands uitgebreid over de Sint-Janskerk. Langs Turnhout, dat zij "de geestelijke serre van Vlaanderen" noemt, en "Oosthoven met zijn kruisenslaande molen" en tenslotte "Ravels dat cement maakt" kwam zij met de autobus in Weelde aan. Zij vond, dat de drie goede dingen (zij bedoelt de drie parochies) verbonden zijn "lijk bollekens van een paternoster met een heel stuk ketting tussenin". Toen de schrijfster uit de bus stapte, zag zij al meteen "het torentje dat boven de huizen uitpriemt, een schichtig sprietje van een toren, dat de dwaze vergelijking met het schedebled van een sneeuwklomp oproept". Het portaal is "hemelsblauw" en een "nis vol rust". Haar vielen al dadelijk de beelden en glasmaafbeeldingen van de vele heiligen op. Erg poëtisch beschrijft zij deze als volgt: "De martelaren en de maagden, apostelen en de heilige vrouwen spreiden zulk een onvermoede pracht tentoon dat de zon ze uit eerbied met haar goud omkranst". De

loftuizingen gaan nog een poosje door en zij roept plots een bedenking op: "Wat men zich afvraagt is, hoe een schamel Kempisch dorp aan zulk bezit komt en aan zulk een helderblijkenden zin voor schoonheid?" Daarmee onderschatte zij de Weeldenaren toch wel een beetje. Of niet soms? Dit soort beschrijvingen kon sommige anderen niet bekoren. Integendeel, zij lieten duidelijk blijken dat zij het helemaal niet eens waren met Hollands.

Tubbax citeert dan een kort artikel uit Natuur- en Stedenschoon, dat op 27 maart ook werd opgenomen in het Turnhoutse blad De Kempenaar. Hij vindt het zonder meer "een heel kleingeestig en venijnig artikeltje". Daarin stelt de schrijver dat "het oude karakter" van de kapel door de verbreding geheel verloren gegaan is. "Zowel onder constructief oogpunt als onder dit van uitvoering werden grove fouten begaan" schrijft hij. Als voorbeelden haalt hij de volgende aan: de steunstukken aan de buitenkant waren bedekt met eternit en de vensterbanken met blauwe steen, allebei materialen die eerder nooit gebruikt werden in de Kempen. De voegen werden niet opgevuld met mortel maar "op basis van zand" en de electriciteit werd aan de buitenkant geplaatst, enz. Over de oude beelden, de communiebank en de koperen kandelaars heeft hij echter niets dan lof. Pastoor Tubbax merkt dan schamper op, dat "die heren niet eens de schildering en de ramen hebben bemerkt". Hij voegt eraan toe: "Zij schijnen niet eens te zijn binnengewoest! Ja toch, zij zijn er binnen geweest, zoals zij zouden binnengaan in het Steen-museum van Antwerpen om koudweg en bureaucratisch een inventaris op te maken: een beeldje van dit, een ander in een glazen kast, een oude communiebank, 6 koperen kandelaars!!!". Hij verwijt de heren van de toenmalige monumentenzorg duidelijk, dat zij alleen maar het historische aspect van de vroegere kapel en de oude beelden op het oog hadden en helemaal niet de reden van bestaan van het gebouw, nl. te dienen voor de eredienst in de parochie.

Tubbax belde de hoofdredacteur van De Kempenaar op en deed hem zijn fout met de opname van dat artikel inzien. Deze laatste belofde de zaak in een volgend artikel recht te zetten. Daar nam Tubbax genoegen mee op voorwaarde dat 150 exemplaren van die aflevering gratis verspreid zouden worden in Weelde-Straat. En dat gebeurde. In het bewuste artikel probeerde de hoofdredacteur eerst uit te leggen dat in de negatieve tekst niet was ingegaan op de noodzaak tot vergroting van de kapel voor de eredienst. En hij gaat verder: "...en de schrijver door zijn antikaire bril de aangebrachte verandering beschouwende, beoordeelt ze strijdend tegen de oude kunst, en bijgevolg verkeerd". Dan laat de man de minderbroeder Lucianus Ceyssens als "een zeer bevoegd medewerker" zijn indrukken over de kerk neerschrijven. Deze noemt in een uitvoerig artikel de Sint-Janskapel "een echt kunstjuweel", des te meer merkwaardig daar het aangetroffen wordt op het uithoekje der "verachterlijke Kempen". Blijkbaar begreep de pater niet de draagwijdte van de gebruikte term om de brave Kempenaren te identificeren. Hij voegt daaraan veel wierook toe voor de ontwerper van de vergroting, nl. professor Lemaire, voor glasmaontwerper Yoors, voor schilder Kuper en voor meubelmaker Ritzen. De auteur diende Natuur- en Stedenschoon van antwoord door erop te wijzen, dat een kerk in de eerste plaats een bidruimte moet zijn en niet zomaar een monument. Het mogen "geen heerlijke ruimten zijn, maar moeten wel ruimten zijn om heerlijk te bidden" stelt hij. En dan beschrijft Ceyssens het interieur in loftuizingen die deze van Hollands in De Standaard overtreffen. Dit artikel moest dus voldoende olie op de golven gieten na het vernietigende artikel in Natuur- en Stedenschoon.

Toen op 5 april Mgr. Van Cauwenbergh naar Poppel kwam om de kerk te consacreren, maakte hij van de gelegenheid gebruik om de kerk van Sint-Jan te bezoeken. Tubbax schrijft, dat hij "als aan de grond genageld stond" en zijn verbazing uitsprak met de woorden: "Hier zijn

wonderen gebeurd!" Deze uitspraken staken Tubbax kennelijk een hart onder de riem. De bekroning van het grootse werk dat de aankleding en toerusting van de vergrote kerk toch wel was, werd ongetwijfeld de belangrijkste gebeurtenis van 1932. Pastoor Tubbax steekt zijn fierheid daarover dan ook niet onder stoelen of banken. Terecht, moeten we zeggen, want het kerkje straalt warmte uit, zet aan tot ingetogenheid en het vergrote gebouw heeft zich toch in belangrijke mate met de historisch waardevolle inhoud weten te verzoenen, terwijl de oude kapel in het koor en een gedeelte van het schip vereeuwigd blijft.

Het ontslag van pastoor Jansens en de onafhankelijkheid van Sint-Jan

De pastoor van Sint-Michiël sukkelde al geruime tijd met zijn gezondheid. Een vorm van neurasthenie had hem aangegrepen en die zorgde ervoor, dat de man op de duur zijn geestesvermogens niet meer beheerste. Hij kon dus ook de dienst niet meer verzekeren en diende met pensioen te gaan. Toch toog hij zelf op 21 februari 1931 nog naar Antwerpen om er bij de provinciale commissie zijn pensioen te gaan aanvragen. Op 28 februari werd hem dit al toegezegd en het aartsbisdom stelde kapelaan Tubbax ad interim aan als deservitor (bedienaar). Maar in feite was deze laatste al op 7 februari in alle stilte naar Mechelen getogen om er Mgr. Van Cauwenbergh aan te herinneren, dat deze al in 1928 gezegd had, dat zodra de pastoor van Sint-Michiël zou weggaan, de toestand rond de Sint-Janskerk opgeklaard zou worden. Immers, Sint-Jan was nog lang niet zelfstandig en er mochten nog steeds geen huwelijks- en begrafenisvieringen opgedragen worden. Die belofte was de monseigneur helemaal niet vergeten. Er zou volgens hem in Sint-Jan voortaan getrouwd en begraven kunnen worden. Toch moest de aartsbisschop eerst nog zijn zegen geven. Dus, kapelaan Tubbax moest voorlopig zijn mond houden. Hij toog fier als een gieter terug naar Weelde en schrijft daarover: "Wat kostte het hem (de kapelaan dus) moeite om het blijde nieuws begraven te houden in zijn binnenste".

Een brief op 7 maart 1933

Deken Raeymakers van Turnhout liet zich in verband met de Weeldse zaak ook helemaal niet onbetuigd. Hij schreef een brief naar Tubbax en stelde hem voor dat hij maar pastoor van Sint-Michiël zou worden en dat Sint-Jan ondergeschikt zou blijven aan Sint-Michiël. Dat voorstel had hij inmiddels ook al gedaan bij het aartsbisdom. Daarmee werd Tubbax voor een verscheurende keuze geplaatst: zelf Sint-Michiël onder zijn hoede nemen en de toestand in Sint-Jan bevriezen, ofwel weigeren en verder vechten voor de zelfstandigheid van Sint-Jan. Hij koos voor het laatste. Kapelaan Tubbax haastte zich 's anderendaags al naar Mechelen om er met Mgr. Van Cauwenbergh en Mgr. Jansen over te praten. Daar vernam hij dat de aartsbisschop tegen een zelfstandige Sint-Jansparochie was. Met al het vuur dat hem eigen was verdedigde Tubbax de onafhankelijkheid van Sint-Jan en hij verkreeg van beide monseigneurs de belofte, dat zij deze bij de aartsbisschop zouden verdedigen.

Bewust van het feit, dat hij in zijn eentje de zaak wellicht niet zou kunnen redden, zette hij Weeldse zwaargewichten in om hem te steunen. Notaris De Bougne stuurde op 13 maart een indringend pleidooi naar Mgr. Jansen. Daarnaast trok Laurent Swaan naar de secretaris van de aartsbisschop, Mgr. Dessain, en kreeg er de raad om samen met enkele "principalen" een audiëntie aan te vragen bij de aartsbisschop zelf. Samen met burgemeester Gust Dries en Hendrik Van Hees, deken van de boerengilde, stuurde hij een verzoekschrift naar Mechelen. Een audiëntie kwam er echter niet en zij moesten hun verlangens maar kenbaar maken aan de deken van Turnhout. Ontgoocheling alom dus. In een volgende bijdrage gaat het verhaal verder en vernemen we o.a. meer over de mens Tubbax en over zijn werkelijke houding tegenover pastoor Jansens.

Ravels, Weelde en Poppel: "Toen en Nu"

door Laurent Woestenburg

Een nieuwe rubriek: telkens een oude prentkaart met daaronder de huidige situatie en dat voor elk van de drie dorpen.

Ravels: De Grote Baan gezien vanuit de brug. Rechts vooraan: het café met hotelaccommodatie van Leopold Aerts. Het werd vernietigd toen in 1940 Belgische soldaten zonder opdracht daartoe, de brug opbliezen. De stoomtram had er een wisselplaats.

De huidige situatie met vooraan het café The Bridge. De tram heeft plaats geruimd voor slierten auto's en de lege ruimte achter de stoomtram op de prentkaart is nu volgebouwd met huizen. En de bomen? ...Zij gaven de geest onder het geweld van de hakbijl. (Foto Pia Van der Voort)

Weelde: De Koning Albertstraat, toen "Den Dijk", met vooraan rechts het klooster van de Zusters van Vorselaar, ernaast de gemeentelijke jongensschool en verder het schoolhuis, waarin meester Gouwy lang gewoond heeft. Links de winkel van Til Van Schrieken, waar je o.m. snoepjes kon kopen. In de verte het huis van Hoogeind (Jef Dickens). Toen: een kasseiweg met ernaast een aarden fietspad.

Klooster, school en schoolhuis hebben nu plaatsgemaakt voor de school De Verrekijker. Links naast de bomen staat nog het vroegere huis van de familie Van der Moeren. Het huis van Hoogeind is op deze foto goed te herkennen. De boerenkar is vervangen door de auto en de fietsers rijden nu over een betegeld pad. (Foto Pia Van der Voort)

Poppel: Rechts vooraan: café "De Zwaan" van Zwanenbaas (Adriaan Van Hees), later van zoon Rie Zwanenbaas, de voorzanger, schilder en dichter. Daarnaast nog het café met winkel van Jet Verhaeren met haar vader. Deze laatste zag zo slecht, dat kinderen bij hem met rondellen betaalden in de plaats van muntstukken. Daarnaast: het huis van bode Jef Raeymaekers. Helemaal achteraan: het huis Haagen, naast de kerk. Links: De gemeentenzaal, een tuin (nu: café Mitje Pap), het tijdens de oorlog gebombardeerde huis van Willem Brok (ook een bode) en Micke Stadts, en daarnaast het café met winkel van Tist Keyzers, later van dochter Fien met Rie van de Smid die er verongelukte toen hij tafels naar beneden liet vanuit de zolder.

Zo ziet dezelfde Dorpsstraat er nu uit. De drie cafés zijn verdwenen en dat van Mitje (links) verrees uit de grond. Het huis Zwanenbaas kreeg er een verdieping bij en de andere lage huisjes zijn alle verdwenen om plaats te maken voor nieuwe woningen met een verdieping. (Foto Pia Van der Voort)

Het geslacht Van der Steen (1)

door Guust Van der Steen

I. Mathias Van der Steen, gedoopt te Weelde op 25 februari 1688, begraven aldaar op 11 januari 1742, zoon van Michaelis Bartholomeus Van der Steen en Maria Derick De Bie. Hij is getrouwd te Weelde op 24 november 1715 voor de kerk met Adriana Jonckers, begraven te Weelde op 29 januari 1744. Uit dit huwelijk:

1. Henricus Van der Steen, gedoopt te Weelde op 24 november 1715. Zie II.
2. Anna Maria Van der Steen, gedoopt te Weelde op 14 september 1717, overleden te Weelde op 23 september 1789, begraven te Weelde. Zij is getrouwd te Baarle Nassau op 2 oktober 1747 voor de kerk met Franciscus Xaverius Boeijens, afkomstig uit Hooge Mierde.
3. Adriana Van der Steen, gedoopt te Weelde op 18 november 1719, begraven aldaar op 1 september 1789. Zij is getrouwd te Ravels op 7 januari 1779 voor de kerk met Peter Van Eijndhoven, gedoopt te Weelde.
4. Antonia Van der Steen, gedoopt te Weelde op 14 november 1721, begraven aldaar op 18 april 1731.
5. Maria Van der Steen, gedoopt te Weelde op 19 oktober 1724.
6. Michael Van der Steen, gedoopt te Weelde op 18 oktober 1726, begraven aldaar op 8 maart 1744.
7. Joanna Van der Steen, gedoopt te Weelde op 16 juni 1730. Zij is getrouwd te Turnhout op 4 juli 1778 voor de kerk met Petrus Daelen, wonende te Oosthoven.

II. Henricus Van der Steen, gedoopt te Weelde op 24 november 1715, begraven aldaar op 28 december 1780, zoon van Mathias Van der Steen (I) en Adriana Jonckers. Hij is getrouwd te Weelde op 30 augustus 1745 voor de kerk met Adriana Michielsens, gedoopt te Alphen op 21 mei 1718, begraven te Weelde op 4 december 1783, dochter van Waltherus Michaelis en Maria Anthonissen. Uit dit huwelijk:

1. Adriana Maria Van der Steen, gedoopt te Weelde op 9 augustus 1745, begraven aldaar op 11 november 1750.
2. Mathias Van der Steen, gedoopt te Weelde op 5 maart 1747, begraven te Weelde op 24 augustus 1752.
3. Michael Van der Steen, gedoopt te Weelde op 20 februari 1750, begraven aldaar op 15 januari 1756.
4. Adriana Maria Van der Steen, gedoopt te Weelde op 21 augustus 1751, begraven aldaar op 24 augustus 1752.
5. Walterus Van der Steen, geboren op 19 juli 1753, gedoopt te Weelde op 19 juli 1753. Zie III.
6. Adriana Maria Van der Steen, gedoopt te Weelde op 3 januari 1756.
7. Maria Van der Steen, gedoopt te Weelde op 2 december 1756, overleden aldaar op 24 december 1828. Zij is getrouwd te Weelde op 25 februari 1782 voor de kerk met Jacobus Van Loon, gedoopt te Ravels in 1751, begraven te Weelde op 2 januari 1801, zoon van Jan Baptist Van Loon en Lisabeth Driesen.
8. Michael Van der Steen, gedoopt te Weelde op 14 april 1759, begraven aldaar op 23 april 1760.

9. Adriana Van der Steen, gedoopt te Weelde op 21 mei 1761, begraven aldaar op 27 februari 1762.

III. Walterus Van der Steen, geboren op 19 juli 1753, gedoopt te Weelde op 19 juli 1753, overleden te Ravels op 7 augustus 1819, zoon van Henricus Van der Steen (II) en Adriana Michielsens. Hij is getrouwd te Weelde op 13 oktober 1782 voor de kerk met Petronella Goudsmits, geboren op 22 januari 1750, gedoopt te Hulsel rond 22 januari 1750, overleden te Ravels op 20 november 1825, dochter van Petrus Goudsmits uit Hulsel en Rosina Vervught. Uit dit huwelijk:

1. Adriana Van der Steen, gedoopt te Weelde op 27 juli 1783, begraven aldaar op 4 maart 1807. Zij is getrouwd rond 1803, getrouwd te Weelde (3 Ventose 1803) rond 1803 voor de kerk met Adrianus Weijgerde, gedoopt te Terheijden op 5 mei 1774, zoon van Adrianus Wijgerde en Godefrida Adriaan Huijgens.

2. Henricus Van der Steen, geboren op 31 oktober 1785, gedoopt te Weelde op 1 november 1785. Zie IV.

IV. Henricus Van der Steen, geboren op 31 oktober 1785, gedoopt te Weelde op 1 november 1785, overleden te Poppel op 7 juli 1866, zoon van Walterus Van der Steen (III) en Petronella Goudsmits. Hij is getrouwd te Weelde op 2 juni 1813 met Joanna Janssen, geboren op 30 november 1790, gedoopt te Reusel op 30 november 1790, overleden te Poppel op 23 januari 1868. Uit dit huwelijk:

1. Adriana Van der Steen, geboren te Ravels op 17 juli 1815, overleden aldaar op 11 augustus 1899. Zij is getrouwd te Ravels op 25 april 1838 met Joannes Walterus Snels, gedoopt te Ravels op 30 mei 1803, overleden te Ravels op 12 juni 1857.

2. Joannes Van der Steen, geboren te Ravels op 10 mei 1817, zie V-a.

3. Petronella Van der Steen, geboren te Ravels op 8 maart 1819, overleden aldaar op 16 juni 1820.

4. Petronella Van der Steen, geboren te Ravels op 30 december 1820, overleden aldaar op 4 december 1889. Zij is getrouwd te Ravels op 10 mei 1849 met Joannes Petrus Van Dun, geboren te Ravels op 15 april 1811, overleden aldaar op 11 juli 1855.

5. Maria Catharina Van der Steen, geboren te Ravels op 9 april 1823, overleden aldaar op 18 december 1885.

6. Walterus Van der Steen, geboren te Ravels op 26 juni 1826, overleden te Arendonk op 19 april 1908.

7. Joanna Van der Steen, geboren te Ravels op 7 augustus 1829, overleden te Poppel op 12 mei 1884.

8. Henricus Van der Steen, geboren te Ravels op 27 februari 1833, zie V-b.

9. Maria Theresia Van der Steen, geboren te Ravels op 21 augustus 1835, overleden aldaar op 1 juni 1908. Zij is getrouwd te Ravels op 24 april 1862 met Petrus Johannes Dickens, geboren te Meerle op 18 mei 1837.

V-a. Joannes Van der Steen, geboren te Ravels op 10 mei 1817, overleden te Poppel op 10 september 1847, zoon van Henricus Van der Steen (IV) en Joanna Janssen. Hij is getrouwd te Weelde op 18 oktober 1841 met Joanna Catharina Govaerts, geboren te Weelde op 5 september 1816, overleden te Poppel op 23 december 1897. Uit dit huwelijk:

1. Henricus Van der Steen, geboren te Weelde op 20 januari 1842, zie VI-a.

2. Maria Catharina Van der Steen, geboren te Poppel op 28 februari 1843. Zij is getrouwd te Weelde op 1 februari 1866 met Franciscus Maes, geboren te Weelde op 19 oktober 1838.

3. Joannes Van der Steen, geboren te Poppel op 29 juli 1847, overleden te Weelde op 1 december 1847.

V-b. Henricus Van der Steen, geboren te Ravels op 27 februari 1833, overleden te Poppel op 13 januari 1888, zoon van Henricus Van der Steen (IV) en Joanna Janssen. Hij is getrouwd te Poppel op 12 juli 1865 met Adriana Van den Heuvel, geboren te Poppel op 17 juli 1841, overleden aldaar op 18 maart 1926. Uit dit huwelijk:

1. Joanna Van der Steen, geboren te Poppel op 23 juli 1866, wonende te Weelde vanaf 17/5/1897.
2. Henricus Joannes Van der Steen, geboren te Poppel op 29 maart 1869, zie VI-b.
3. Joannes Van der Steen, geboren te Poppel op 26 april 1871, overleden te Poppel op 30 september 1871.
4. Maria Magdalena Van der Steen, geboren te Poppel op 2 februari 1873, overleden aldaar op 27 april 1952. Zij is getrouwd te Poppel op 26 juli 1897 met Josephus Primus, geboren te Wintelre op 1 mei 1868, overleden te Poppel op 28 april 1950.
5. Maria Antoinetta Van der Steen, geboren te Poppel op 3 mei 1876, overleden aldaar op 13 juli 1947. Zij is getrouwd te Poppel op 19 juni 1899 met Cornelis Nicolaas Van der Steen, geboren te Weelde op 14 juli 1873, zie VII-a.
6. Maria Theresia Van der Steen, geboren te Poppel op 31 juli 1880, overleden te Poppel op 18 september 1881.
7. Maria Theresia Josephina Van der Steen, geboren te Poppel op 25 april 1883, overleden aldaar op 23 mei 1960. Zij is getrouwd te Poppel op 14 september 1905 met Joannes Baptista Van der Steen, geboren te Weelde op 26 oktober 1876. Zie VII-b.

VI-a. Henricus Van der Steen, geboren te Weelde op 20 januari 1842, overleden te Poppel op 22 april 1909, zoon van Joannes Van der Steen (V-a) en Joanna Catharina Govaerts. Hij is getrouwd te Weelde op 6 mei 1870 met Maria Theresia Maes, geboren te Weelde op 9 april 1848, overleden aldaar op 19 augustus 1881. Uit dit huwelijk:

1. Joannes Van der Steen, geboren te Weelde op 15 juni 1870, overleden aldaar op 18 juni 1870.
2. Jan Baptist Van der Steen, geboren te Weelde op 3 augustus 1871, overleden aldaar op 7 augustus 1873.
3. Cornelis Nicolaas Van der Steen, geboren te Weelde op 14 juli 1873. Zie VII-a.
4. Joannes Baptista Van der Steen, geboren te Weelde op 26 oktober 1876, zie VII-b.
5. Anna Catharina Van der Steen, geboren te Weelde op 30 maart 1878, overleden aldaar op 24 september 1878.
6. Carolus Van der Steen, geboren te Weelde op 4 juli 1879, zie VII-c.
7. Franciscus Van der Steen, geboren te Weelde op 1 juli 1881, zie VII-d.

VI-b. Henricus Joannes Van der Steen, geboren te Poppel op 29 maart 1869, overleden aldaar op 8 februari 1946, zoon van Henricus Van der Steen (V-b) en Adriana Van den Heuvel. Hij is getrouwd te Poppel op 7 augustus 1899 met Anna Catharina Verhoeven, geboren te Reusel op 9 september 1866, overleden te Poppel op 3 december 1947. Uit dit huwelijk:

1. Franciscus Henricus Van der Steen, geboren te Poppel op 18 juni 1900, zie VII-e.
2. Joannes Cornelius Van der Steen, geboren te Poppel op 7 december 1902, zie VII-f.
3. Franciscus Aloijsius Van der Steen, geboren te Poppel op 17 juli 1905, zie VII-g.

4. Cornelius Franciscus Van der Steen, geboren te Poppel op 15 oktober 1906, gedoopt te Turnhout, zie VII-h.

VII-a. Cornelis Nicolaas Van der Steen, geboren te Weelde op 14 juli 1873, overleden te Poppel op 25 oktober 1947, zoon van Henricus Van der Steen (VI-a) en Maria Theresia Maes. Hij is getrouwd te Poppel op 19 juni 1899 met Maria Antoinetta Van der Steen, geboren te Poppel op 3 mei 1876, overleden aldaar op 13 juli 1947, dochter van Henricus Van der Steen (V-b) en Adriana Van den Heuvel. Uit dit huwelijk:

1. Maria Adriana Henrica Van der Steen, geboren te Poppel op 8 december 1899, overleden aldaar op 16 september 1967.

2. Joannes Henricus Van der Steen, geboren te Poppel op 12 juni 1901, zie VIII-a.

3. Theresia Maria Elisabeth Van der Steen, geboren te Poppel op 16 juli 1903, wonende te Poppel te Krommendijk 31, overleden te Turnhout op 24 december 1990. Zij is getrouwd te Poppel op 21 april 1927 met Walterus Josephus Van Rooij, geboren te Poppel op 23 februari 1905, overleden te Turnhout op 1 juni 1984.

4. Maria Magdalena Van der Steen, geboren te Poppel op 5 november 1906, overleden te Tilburg op 16 april 1978. Zij is getrouwd te Poppel op 28 november 1931 met Abraham Thomas Heeren, geboren te Hilvarenbeek op 21 december 1898.

5. Joannes Josephus Van der Steen, geboren te Poppel op 16 februari 1909, overleden aldaar op 27 maart 1926.

6. Carolus Cornelius Van der Steen, geboren te Poppel op 15 januari 1912, overleden te Sint Nikolaas op 29 mei 1975.

VII-b. Joannes Baptista Van der Steen, geboren te Weelde op 26 oktober 1876, overleden te Poppel op 22 september 1956, zoon van Henricus Van der Steen (VI-a) en Maria Theresia Maes. Hij is getrouwd te Poppel op 14 september 1905 met Maria Theresia Josephina Van der Steen, geboren te Poppel op 25 april 1883, overleden aldaar op 23 mei 1960, dochter van Henricus Van der Steen (V-b) en Adriana Van den Heuvel. Uit dit huwelijk:

1. Adriana Henrica Van der Steen, geboren te Poppel op 8 juli 1906, wonende vanaf 2/7/1970 te Balen.

2. Henricus Cornelius Van der Steen, geboren te Poppel op 31 januari 1908, overleden aldaar op 13 september 1954.

3. Josephus Johannes Henricus Van der Steen, geboren te Poppel op 17 april 1910, overleden te Turnhout op 24 oktober 1969.

4. Maria Magdalena Theresia Van der Steen, geboren te Poppel op 3 april 1912, overleden te Tilburg op 9 juli 1985. Zij is getrouwd te Poppel op 12 mei 1937 met Henricus Hubertus De Bruijn, verver textielfabriek, geboren te Hilvarenbeek op 26 april 1910, overleden te Tilburg op 22 mei 1984, zoon van Antonius De Bruijn en Wilhelmina Clasina Van Nieuwkuijk.

5. Franciscus Antonius Van der Steen, geboren te Poppel op 7 februari 1914, zie VIII-b.

VII-c. Carolus Van der Steen, geboren te Weelde op 4 juli 1879, overleden te Poppel op 4 augustus 1934, zoon van Henricus Van der Steen (VI-a) en Maria Theresia Maes. Hij is getrouwd te Poppel op 28 februari 1905 met Maria Cornelia Stabel, geboren te Poppel op 28 augustus 1870, overleden aldaar op 2 november 1960. Uit dit huwelijk:

1. Hendrik Aloijsius Van der Steen, geboren te Poppel op 31 oktober 1906, zie VIII-c.

2. Maria Theresia Catharina Van der Steen, geboren te Poppel op 3 februari 1909, overleden te Turnhout op 4 oktober 1985. Zij is getrouwd te Poppel op 7 juli 1943 met Joannes

Hieronimus Brosens, geboren te Weelde op 28 oktober 1901, overleden te Turnhout op 8 maart 1986, zoon van Antonius Brosens en Maria Nicolaia Vermeulen.

3. Joannes Ludovicus Van der Steen, geboren te Poppel op 24 september 1911, overleden aldaar op 23 februari 1912.

VII-d. Franciscus Van der Steen, geboren te Weelde op 1 juli 1881, overleden te Poppel op 9 juli 1961, zoon van Henricus Van der Steen (VI-a) en Maria Theresia Maes. Hij is getrouwd te Poppel op 14 september 1907 met Maria Elisabeth Van Iersel, geboren te Poppel op 28 april 1888, overleden aldaar op 5 september 1977. Uit dit huwelijk:

1. Maria Anna Van der Steen, geboren te Poppel op 8 februari 1908, overleden te Goirle op 7 februari 1969. Zij is getrouwd te Poppel op 30 mei 1934 met Johannes Alfonsus Van Gestel, geboren te Baarle Nassau op 20 februari 1905, overleden aldaar op 10 januari 1989, zoon van Johannes Van Gestel en Maria Nicolasina Schellekens.

2. Joannes Van der Steen, geboren te Poppel op 4 februari 1909, zie VIII-d.

3. Hendrik Van der Steen, geboren te Poppel op 26 februari 1911, zie VIII-e.

4. Joannes Adrianus Van der Steen, geboren te Poppel op 21 januari 1913, zie VIII-f.

5. Antonius Josephus Van der Steen, geboren te Goirle op 21 januari 1915, zie VIII-g.

6. Cornelius Van der Steen, geboren te Goirle op 18 maart 1918, zie VIII-h.

7. Josephus Antonius Van der Steen, geboren te Poppel op 5 maart 1921, zie VIII-i.

8. Albertus Johannes Van der Steen, geboren te Poppel op 5 maart 1921, overleden aldaar op 1 november 1930.

9. Marcel Franciscus Henricus E. Van der Steen, geboren te Poppel op 24 augustus 1923, wonende te Poppel Steenweg op Weelde 29, overleden te Ravels op 6 september 1990. Hij is getrouwd te Poppel op 12 oktober 1962 met Anna Victoria Julia Leuse, geboren te Tessenderlo op 10 mei 1923, dochter van Carolus August Leuse en Maria Theresia Van Waenroij. Zij was weduwe van Franciscus Benjamin Kenis.

10. Theresia Louisa Van der Steen, geboren te Poppel op 18 maart 1926, overleden aldaar op 18 maart 1981. Zij is getrouwd te Poppel op 31 mei 1947 met Josephus Anna Van Beurden, geboren te Poppel op 12 november 1924, wonende te Mierdsedijk 117 te Poppel, zoon van Jacob Aloïjs Van Beurden en Joanna Maria Catharina Van Rooij.

VII-e. Franciscus Henricus Van der Steen, geboren te Poppel op 18 juni 1900, overleden aldaar op 3 juli 1976, zoon van Henricus Joannes Van der Steen (VI-b) en Anna Catharina Verhoeven. Hij is getrouwd te Poppel op 18 mei 1926 met Maria Catharina Henrica Timmermans, geboren te Poppel op 19 oktober 1901, overleden aldaar op 11 juli 1961. Uit dit huwelijk:

1. Henricus Joannes Van der Steen, geboren te Poppel op 6 oktober 1927, zie VIII-j.

2. Joannes Hubertus Van der Steen, geboren te Poppel op 3 november 1928, zie VIII-k.

3. Emma Catharina Johanna Van der Steen, geboren te Poppel op 5 april 1930. Zij is getrouwd te Poppel op 28 mei 1955 met Marcellus Maria Verhoeven, geboren te Turnhout op 26 juli 1931, wonende te Turnhout, Maasstraat 11.

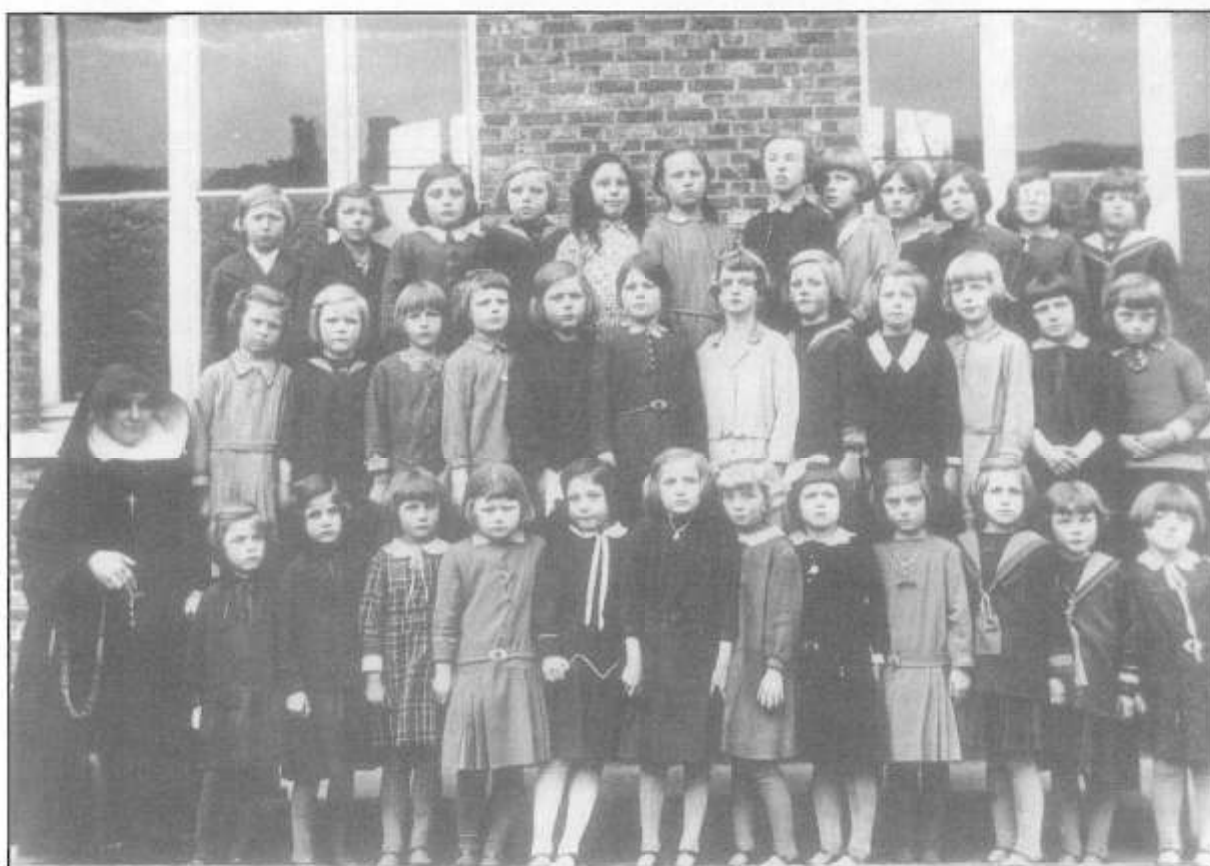
4. Joanna Maria Van der Steen, geboren te Poppel op 14 januari 1934. Zij is getrouwd te Poppel op 14 augustus 1957 met Josephus Joannes Maria Buijckx, geboren te Weelde op 24 januari 1931, wonende te Poppel, Tilburgseweg 114, zoon van Adrianus Joannes Buijckx en Anna Maria Pluijm. (Wordt vervolgd)

Herkent u ze nog? Oude klasfoto's van Ravels

door Rik Van Tigchelt

Van links naar rechts. Bovenste rij: Leonie Lauwers, Tina Vloemans, Jeanne Van Dun, Jeanne Van Dun (Dest), Emma Donckers, Lisa Beyens, Zien Eykmans. **Tweede rij:** Net Snels, José Schoenmakers, Trees Vloemans, Fien Snels, Ida Lauwers, Tina Daems, Bertha Dickens. **Derde rij:** Elodie Aerts, Jeanne Van den Broeck, Anna Van Dooren, Zuster Ursula, Elodie Donckers, Martha Claessen, Jeanne Van Dun. **Onderste rij:** Julia Janssen, Jeanne Sapion, Irma Willemsen, Angèle Dhondt, Martha Daems, Ida Van den Borne, Jeanne Van Dun.

Van links naar rechts. Bovenste rij: Martha Daems, Irma Willemse, Jeanne Van Dun, Fien Snels, Elodie Aerts, Anna Van Dooren, Maria Huybs, Emma Donckers, Julia Verbeek, Joke Lauwers, Lisa Janssen, José Schoenmakers. Tweede rij: Marie Tuytelaers, Maria Snels, Julia Daems, Maria Van der Moeren, Bertha Dickens, Maria Dickens, Jeanne Sapion, Net Snels, Jeanne Van Dun, Josepha Lauwers, Ida Van den Borne, Julia Janssen. Onderste rij: Zuster Claris, Jeanne Verbeek, Lisa Verbeek, Agnes Dhondt, Marie Van Dun, Emma Aerts, Marie Dirken, Lisa Van Dun, Amelie Beyens, Marieke Van Gils, Cecile Verbeek, Louisa Van Dun, Stans Van Gils.

Van links naar rechts. Bovenste rij: Jeanne Van Dun, Irma Willemsen, Emma Donckers, Anna Van Dooren, Jeanne Van Dun, Net Snels, Josepha Lauwers. **Tweede rij:** Marie Van der Moeren, Marie Dickens, Jeanne Sapion, Julia Daems, Amelie Beyens, Ida Van den Borne. **Derde rij:** Elodie Aerts, Cecile Verbeek, Julia Daems, Emma Aerts, Marie Tuytelaers, Lisa Van Dun, Treza Bruurs, Zuster Ursula. **Onderste rij:** Treza Van Dooren, Lisa Beyens, Agnes Dhondt, Jeanne Porto-Carrero, Marie Van Dun, Gonza Van Dun, Marieke Van Gils, Louisa Van Dun.

